

Sygn. akt IV CSK 747/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przy uczestnictwie W. L. , K. K. i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu Kościerskiego
o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania W. L. i K. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca 627/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestników W. L. i K. K. na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych oraz na rzecz wnioskodawcy kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób nadzwyczaj opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.) wskazując, że polega on na możliwości zastosowania art. 5 k.c. nie tyle do faktu nabycia służebności, ile do samego wykonywania posiadania służebności. Ponadto uzasadnienie wniosku nie zawiera w tym zakresie żadnych wywodów prawnych uzasadniających istnienie zagadnienia prawnego cechującego się nowością, dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Nie może być też skuteczne odwołanie się, przy wskazaniu na przesłankę oczywistej zasadności skargi, do zarzutów podniesionych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej, bez wskazania jakie przepisy zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji oraz

ograniczenie się do ogólnego stwierdzenia dokonania przez ten Sąd błędnej wykładni przepisów prawa i dopuszczenia się rażących oraz sprzecznych uchybień z bliżej nieokreślonym stanowiskiem Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1, 99, 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz.461) i § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).